

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
15 У 14241/16
Дана 22.05.2018. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Џакула, председника већа, Слађане Бојовић и Радојке Маринковић, чланова већа, са судским саветником Небојшом Симићем, записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца „А.А.” д.о.о. у стечају, ..., ул. ..., чији је пуномоћник Душан Младеновић, адвокат из Пожаревца, ул. Моше Пијаде бр.42, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско-правне послове, Београд, ради поништаја решења туженог број: 46-00-01818/2015-13 од 31.08.2016. године, уз учешће заинтересованих лица Б.Б. из ..., ..., ул. ..., В.В. из ..., ..., ..., Г.Г. из ..., ..., коју заступа пуномоћник Радослав Спасић, адвокат из Смедеревске Паланке, ул. Светог Саве бр.14 и Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Пожаревцу, у предмету враћања имовине, по одржаној усменој јавној расправи дана 22.05.2018. године, у нејавној седници већа одржаној дана 22.05.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац „А.А.” д.о.о. у стечају, ..., ул. ..., да заинтересованом лицу Г.Г. из ..., ..., надокнади трошкове управног спора у износу од 43.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

III ОДБИЈА СЕ захтев заинтересованих лица Б.Б. и В.В. за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијене су, као неосноване, жалбе тужиоца и Републике Србије, изјављене против решења Агенције за реституцију, Подручне јединице Ниш, број 46-011260/2014 од 23.09.2015. године. Ожалбеним решењем од 23.09.2015. године, тачком 1. диспозитива, усваја се захтев, враћа се имовина и утврђује право својине законским наследницима бившег власника и то: Г.Г. из ..., општина ..., ул. ..., са обимом удела од 1/2 идеалног дела, Б.Б. из ..., улица ... и В.В. из ..., општина ..., Улица ..., са обимом удела од по 1/4 идеалног дела на згради трговине у ... у ул. ..., уписаној у листу непокретности број ... КО ..., на кат. парцели број ..., као зграда број 2, спратности пр., објекат изграђен пре доношења прописа о изградњи објеката и на

градском грађевинском земљишту, на кат. парцели број ..., које је уписано у ЛН бр. ... КО ..., у уделу који је у сразмери са површином објекта који се враћа у односу на укупну површину објекта који се налазе на кат. парцели број ..., имовина која је одузета решењем Комисије за национализацију при НОО Смедеревска Паланка, II број 03-.../1 од 05.11.1959. године од бившег власника Д.Д. из ..., општина ...; тачком 2. диспозитива обавезује се Република Србија као ванкњижни власник да законским наследницима бившег власника из тачке 1. диспозитива тог решења, а по његовој правоснажности, у обиму њиховог удела пренесе у својину непокретности из тачке 1. диспозитива решења; тачком 3. диспозитива, непокретности из тачке 1. диспозитива решења враћају се у државину законским наследницима бившег власника по правноснажности тог решења; тачком 4. диспозитива, на основу тог решења, а по његовој правоснажности, надлежни орган за упис права на непокретностима извршиће упис права својине на непокретности из тачке 1. диспозитива тог решења у корист законских наследника бившег власника из тачке 1. диспозитива тог решења у обиму њиховог удела; тачком 5. диспозитива налаже се надлежном органу за упис права на непокретностима да на основу тог решења, а по његовој правоснажности, изврши брисање свих хипотекарних терета забележних у било чију корист на непокретностима наведеним у тачки 1. диспозитива решења; према тач. 6. диспозитива, враћена имовина је у слободном промету, а Република Србија, односно јединица локалне самоуправе, има право прече куповине приликом првог отуђења док се тачком 7. диспозитива ожалбеног решења одбија захтев Г.Г., Б.Б. и В.В., за повраћај, односно обештећење за двориште, површине 127м², на кат. парцели број ..., уписаној у Лн бр. ... КО ..., као неоснован.

Тужбом, поднетом Управном суду 12.10.2016. године, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа због неправилне примене закона, другог прописа или општег акта и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Истиче да се у погледу предметне непокретности води парнични поступак по тужби за излучење Републике Србије и општине Смедеревска Паланка против туженог "А.А. – у стечају", који је покренут пред тада Трговинским судом у Пожаревцу, па је исти прослеђен на даљу надлежност Привредном суду у Београду, који суд је својим решењем прекинуо поступак до одлуке по жалби Општине Смедеревска Паланка пред РГЗ СКН Смедеревска Паланка. Даље наводи да решење тог поступка представља претходно правно питање за одлучивање пред Агенцијом за реституцију. Истиче да предметна непокретност преставља стечајну масу стечајног дужника "А.А. – у стечају" и иста не може бити предмет реституције. Сматра да је тачка 3. диспозитива ожалбеног решења нејасна и противречна, јер недостаје обавезујући део којим би се тужилац обавезао за предају предметних непокретности у државину, те да постоје и недостаци управног поступка, јер није извршен увиђај на околност улагања у наведени пословни простор од стране тужиоца. Предлаже да суд тужбу уважи и пресудом поништи оспорени управни акт и реши управну ствар у смислу навода из тужбе којом ће пресудом у свему заменити поништени управни акт или да Управни суд тужбу уважи и пресудом поништи оспорени управни акт и врати предмет надлежном органу на поновно одлучивање.

Тужени орган је у одговору на тужбу од 01.12.2016. године, навео да сматра да тужилац није навео нове чињенице, нити приложио нове доказе, осим оних који су наведени у жалби на првостепено решење, а који су од стране туженог

приликом доношења оспореног решења оцењени због чега остаје при разлозима изнетим у оспореном решењу па је предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Заинтересована лица Б.Б. и В.В. су у одговору на тужбу од 21.12.2017. године, оспориле све наводе тужбе и захтев тужбе, и са разлога ближе наведених у датом одговору, предложили су да суд одбаци или одбије тужбу као неосновану и обавезе тужиоца да им надокнади трошкове овог поступка које нису определили.

Заинтересовано лице Г.Г. је преко пуномоћника, дана 02.02.2018. године, доставила суду одговор на тужбу у коме предлаже да суд тужбу одбаци, јер сматра да је нејасан и неразумљив захтев тужиоца да се пресудом у свему замени поништени управни акт. У односу на остале наводе тужбе придружује се свим наводима из одговора на тужбу који су дати од стране осталих учесника у поступку и заинтересованих лица Б.Б. и В.В., па предлаже да суд тужбу одбије као неосновану и обавезе тужиоца да јој надокнади све трошкове поступка, које прецизира за састав одговора на тужбу у износу од 16.500,00 динара.

Заступник заинтересованог лица Државно правобранилаштво Републике Србије – Одељење у Пожаревцу није доставило одговор на тужбу.

Управни суд је одржао усмену јавну расправу применом члана 34. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09), којом је прописано да је расправа обавезна ако је у управном поступку учествовало две или више странака са супротним интересима, као и када се утврђује чињенично стање ради решавања у пуној јурисдикцији. Усмена јавна расправа је одржана дана 22.05.2018. године у присуству заинтересованог лица Б.Б. и пуномоћника заинтересованог лица Г.Г., адвоката Радослава Спасића, а у одсуству уредно позваног пуномоћника тужиоца, туженог, заинтересованог лица В.В. и заинтересованог лица Републике Србије.

У речи на усменој расправи, заинтересовано лице Б.Б. је изјавила да у свему остаје при наводима из одговора на тужбу, због чега предлаже да суд одбаци тужбу или да тужбу одбије као неосновану.

У речи на усменој расправи, пуномоћник заинтересованог лица Г.Г., је изјавио да у свему остаје при наводима из одговора на тужбу указујући на неуредност тужбе, због чега је предложио да суд тужбу одбаци или одбије као неосновану. Указао је да је решењем Републичког геодетског завода СЗКН Смедеревска паланка број 952-02-.../2017 од 11.12.2017. године, дозвољена предбележба права својине у корист ове заинтересованих лица на предметној непокретности, због чега сматра да су наводи тужбе неосновани и због чега су неосновани наводи тужбе који се односе на диспозитив првостепеног решења. Трошкове управног спора је тражила на име састава одговора на тужбу у износу од 16.500,00 динара, на име приступа једном неодржаном рочишту у износу од 9.750,00 динара, као и на име приступа одржаном рочишту у износу од 18.000,00 динара.

Након усмене јавне расправе Управни суд је, испитујући оспорени управни акт у смислу члана 41. Закона о управним споровима, у смислу члана 2., члана 33. став 1. и члана 34. став 2. Закона о управним споровима, а након оцене навода

тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да су Г.Г., Б.Б. и В.В. поднеле Агенцији за реституцију, Подручној јединици Ниш, захтев за враћање одузете имовине и обештећење и то: пословне зграде са кућиштем и двориштем у ..., ул. ..., а која се на кат.парц.бр. ... ЗКУЛ ... КО ... (према старом премеру), која је одузета од бившег власника Д.Д. из ... решењем Комисије за национализацију при НОО Смедеревска Паланка бр.03-.../1 од 05.11.1959. године, заједно са пословном зградом у ... у ул. ... која је имала локал са две помоћне просторије која је била власништво Д.Д. а да је решењем Скупштине општине Смедеревска Паланка број 01-.../1-66 од 21.09.1966. године, Туристичко-угоститељском предузећу "Ђ.Ђ." пренет на трајно и бесплатно коришћење, без накнаде, између осталог, локал у ул. ..., у коме је била смештена посластичарница "Е.Е." док је из уверења РГЗ СКН Смедеревска Паланка бр.../2012-516 од 28.02.2012. године и приложеног листа непокретности број ... КО ..., утврђено да је предметни пословни простор уписан на кат.парц.бр. ..., као објекат број 2, у приватном власништву Ж.Ж. и З.З., лица од којих је бивши власник купио предметне непокретности а да се ни бивши власник ни Република Србија, нису уписали у јавним књигама као носиоци права својине. Како је неспорно утврђено да је предметан имовина национализована, да је Република Србија њен ванкњижни власник и да се у посредној државини предметних непокретности, у време доношења ожалбеног решења, налазио "А.А." д.о.о. у стечају из ..., које је поменуте непокретности дао у закуп на основу уговора о закупу пословног простора 01-... од 01.09.2006. године, то је првостепени орган ожалбеним решењем обавеза Републику Србију као ванкњижног власника да у смислу одредбе члана 9. став 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, врати у својину предметне пословне просторије законским наследницима бившег власника. Тужени орган је оспореним решењем оценио да је првостепени орган правилно утврдио да је предметна имовина национализована, а да је Република Србија њен ванкњижни власник, док је посредни држалац "А.А." д.о.о. ..., па како се ради о имовини која је предмет враћања у складу са чланом 15. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, с обзиром да се налази у својини Републике Србије, по основу национализације, при чему објекат није увећан у смислу члана 17., нити је наведена имовина изузета од враћања у природном облику у смислу одредбе члана 18. истог закона, те да се ради о непокретности исте намене као и у време одузимања, то је, с позивом на одредбу члана 230. став 1. Закона о општем управном поступку одлучено као у диспозитиву оспореног решења. Тужени је ценио наводе жалбе да је у односу на предметне непокретности, у току парнични поступак који представља претходно питање, али је оценио да су без утицаја на другачију одлуку, јер је у току поступка неспорно утврђено да је право трајног коришћења на предметном пословном простору без накнаде, прво пренето Туристичко-угоститељском предузећу "Ђ.Ђ." док је из уверења РГЗ СКН Смедеревска Паланка бр.../2012-516 од 28.02.2012. године и приложеног листа непокретности број ... КО ..., утврђено да је предметни пословни простор уписан на кат.парц.бр. ..., као објекат број 2, у приватном власништву Ж.Ж. и З.З., лица од којих је бивши власник купио предметне непокретности а да се ни бивши власник, а ни Република Србија, нису уписали у јавним књигама као носиоци права својине, јер је право својине правног претходника подносилаца захтева, престало доношењем правноснажног решења о национализацији, када је непокретност прешла из приватне у друштвену својину, јер се на основу одлуке

државног органа право државне својине стиче у моменту правноснажног акта, док упис у земљишне књиге има само декларативни карактер при чему тужилац у току управног поступка није пружио доказ о правном основу коришћења предметне непокретности већ су узети у обзир наводи стечајног управника "А.А." д.о.о. у стечају да је то привредно друштво у државини предметног објекта од 1980. године због чега налази да су испуњени услови за истовремено враћање својине и државине на предметној непокретности. Тужени је оценио неоснованим и наводе жалбе да је тачка 3. диспозитива ожалбеног решења нејасна, јер је у току поступка утврђено да су испуњени услови за враћање предметне непокретности у натуралном облику, а како је Република Србија ванкњижни власник по основу национализације, те како право својине, у себи садржи и право државине, то је правилно поступио првостепени орган када је применом одредбе члана 15. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу утврдио право својине подносиоцу захтева и вратио државину на предметној непокретности као у тачки 3. ожалбеног решења. Тужени је даље оценио да су неосновани наводи жалбе да су у више наврата вршена значајна новчана улагања, али како се не ради о улагању у смислу члана 17. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, то су и ти наводи жалбе оцењени као неосновани, јер је у току поступка утврђено да на предметном пословном простору није увећана бруто површина.

Одредбом члана 15. став 2. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу(Службени гласник РС 72/2011), прописано је да су предмет враћања подржављене непокретности: грађевинско земљиште, пољопривредно земљиште, шуме и шумско земљиште, стамбене и пословне зграде, станови и пословне просторије и други објекти који постоје на дан ступања на снагу овог закона.

Одредбом члана 18. став 1. тачка 10) Закона о враћању одузете имовине и обештећењу прописано да се не враћа право својине на непокретностима које на дан ступања на снагу овог закона имају намену, односно статус непокретности које су продате у поступку стечаја над предузећима у већинској друштвеној, односно државној својини, као и непокретности које представљају имовину стечајних дужника у већинској друштвеној, односно државној својини која су као правна лица продати у поступку стечаја.

Полазећи од изнетог чињеничног и правног стања ове управне ствари, Управни суд налази да је оспорено решење донето без повереде правила поступка применом релевантног материјалног права на правилно утврђено чињенично стање. Ово јер и по оцени овог суда правилно закључује тужени да је првостепени орган ожалбеним решењем од 23.09.2015. године правилно поступио када је усвојио захтев за враћање одузете имовине и обештећење од бившег власника, на начин ближе наведен у диспозитиву ожалбеног решења, а након што је утврђено да се предметна имовина налазила у својини Републике Србије по основу национализације, да је тужилац те непокретности користио без правног основа и да се не ради о имовини која би могла бити изузета од враћања у натуралном облику у смислу одредбе члана 18. наведеног закона већ о непокретности која има исту намену као што је имала у време одузимања.

Оспореним решењем цењена су сва питања и околности која су могла бити од утицаја на законитост оспореног решења, а образложење оспореног решења садржи јасне и одређене разлоге којима се руководио тужени орган при оцени

законитости ожалбеног решења, у складу са одредбом члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, бр. 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, бр. 30/10), а које разлоге прихвата и Управни суд. Са тих разлога, неосновани су наводи тужбе, који су истицани и у жалби, а како се у управном спору проверава законитост коначног управног акта на подлози чињеница утврђених у управном поступку, то не постоји обавеза суда да образлаже све наводе тужбе уколико су они већ истицани у управном поступку који је претходио управном спору, и у том поступку били оцењени, као што је то овде био случај.

Приликом одлучивања суд је имао у виду и наводе тужбе да се предметна непокретност не може вратити, из разлога што је ушла у стечајну масу стечајног дужника, али је оценио да су ови наводи неосновани, јер нису испуњени услови прописани чланом 18. став 1. тачка 10. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, јер се предметни пословни простор и даље налази у државној својини, односно није продат, нити приватизован у смислу члана 15. став 2. Закона о враћању одузете имовине и обештећењ, при чему је тужилац само држалац предметне непокретности.

Суд је ценио и остале наводе изнете у тужби али налази да ти наводи, код изнетог чињеничног и правног стања ове управне ствари, нису од утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења, због чега их није посебно образлагао.

Одлучујући о предлогу заинтересованих лица Б.Б. и В.В. да суд тужбу одбаци, суд је оценио да овај предлог није основан јер тужба не садржи недостатке који би могли да спречавају рад суда по њој у смислу одредбе члана 25 Закона о управним споровима.

Одлучујући о предлогу тужиоца да суд реши ову управну ствар у спору пуне јурисдикције, Управни суд налази да није основан. Ово стога, што је оспорено решење правилно и на закону засновано, па нису испуњени услови за његов поништај, а тиме ни за могућност, да овај суд, у смислу одредбе члана 43. став 1. Законом о управним споровима, пресудом реши ову управну ствар, јер је претпоставка за решавање у спору пуне јурисдикције претходна оцена суда да управни акт треба поништити.

Управни суд је након закључене усмене јавне расправе у смислу члана 46. став 2. Закона о управним споровима применом члана 40. став 2. и члана 41. Закона о управним споровима одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

Одлука о трошковима управног спора као у ставу II диспозитива пресуде донета је на основу одредбе члана 66., 67. и 74. Закона о управним споровима и одредбе члана 150., 153. и 154. Закона о парничном поступку, па су заинтересованом лицу Г.Г. признати трошкови управног спора на име заступања од стране пуномоћника из реда адвоката и то за састав одговора на тужбу у износу од 16.500,00 динара, на име приступа једном недоржаном рочишту у износу од 9.000,00 динара, као и на име приступа рочишту одржаном 22.05.2018. године у износу од 18.000,00 динара, сагласно Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, док трошкови до траженог износа од 9.750,00 динара на име приступа неодржаном рочишту, нису

признати јер нису опредељени сходно важећој Адвокатској тарифи.

Одлучујући о захтеву заинтересованих лица Б.Б. и В.В. за накнаду трошкова управног спора, Суд је одбио њихов захтев одлучивши као у ставу III диспозитива пресуде, с обзиром да трошкове нису определили, а што су били дужни да учине сходно члану 163. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр.72/11...55/14), који се сходно примењује на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 22.05.2018. године, 15 У. 14241/16

Записничар
Небојша Симић, с.р.

Председник већа-судија
Гордана Џакула, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СМ